

Druhý extrém.

Na um mi přichází myšlenka, jenž se pokouší definovat vliv majitele automobilu na technický stav vozidla. Existuje celá škála takových vztahů a rozebírat je by nebylo moudré, neb lidský život jest na takovou činnost příliš krátký. Pro ilustraci bohatě postačí popsat dva extrémy, jež celou škálu uzavírají.

Automobil miláček

Pan Moudrý jest bodrý chlapík, úpěnlivě cílevědomý. Vstoupiv do samostatného života, rozhodl se, že odměnou za jeho každodenní dřinu v lomu a odříkání, potažmo pak až chorobné škodlení bude zbrusu nový automobil. Léta běžela a na spořitelni knížce pomalu ale jistě přibývalo penízků, až se konečně částka dorovнала sumě potřebné ke koupi nového vozidla.

Přeskočme několik let a popíšme si stav automobilu. Musím předeslat, že pan Moudrý na svém vozítku lpí a bylo-li by to možné ukládal by jej na noc vedle sebe pod peřinu. Dle toho pak vyhlíží krasavec za garážovými vraty. Oslní nás nevídaný lesk, lak bez jediného kazu, pod kapotou naleštěný motor bez sebemenší skvrnky od oleje. Posadíme-li se za volant, přivítá nás příjemná vůně, nenajdeme jedině smítko. Jediné, co nás udiví je číselný údaj na tachometru. Najeto celých dvanáct kilometrů a to proto, že právě dvanáct kilometrů od této garáže ještě stále stojí prodejna automobilů. I po dvaceti letech. Jen se jinak jmenuje, to však není podstatné.

Na závěr bych s lítostí zaplakal, neboť být tímto automobilem, byl bych velice smutný. Celý život stát na jednom místě a každý den vídat to přibližlo v kloboučku s kbelíkem v jedné a se smetáčkem v druhé ruce. Nešťastný to život automobilový...

Automobil chudáček

A máme tu druhý extrém, jemuž se hodlám věnovat především. Automobil chudáček je každý, jemuž velí více řidičů. Jako stěžejní příklad uveďme automobil služební, neboli firemní. A jako příklad do nebes volající uveďme automobil služební, firemní, automobil, s nímž mám tu čest se stýkat, s nímž prožívám dobré i zlé, veselé i neveselé. Jmenuje se Peugeot a jezdit s ním je opravdu dobrodružství, jež nevymyslí žádný slovnatý spisovatel. Povězme si příběh, jenž napsal sám život, život Peugeotí.

Je takové normální ráno. Někdo by ho snad mohl nazvat hnusným. Avšak my větrem ošlehaní severané dobře víme, že může být daleko hůře. Je pod mrakem, mrzne a hrozí sněhové přeháňky. Na silnicích namrzlo, okna auta je nutno před jízdou oškrábat. Normální ráno.

Je velmi brzy, něco okolo deváté ranní a já s očima slepenýma, rozčarován vstáváním se šourám k autu, tiše spílám všem bohům a v kapse lovím klíč, jež je potřeba k otevření dveří automobilu. Klíč zalezle do zámku a já ve snaze otočit jím začínám klít, neb otočit klíčem v zámku lze pouze v případě velkého štěstí. Po drahných desítkách sekund vzdávám snahu a obcháším Peugeota, abych zkusil štěstí od spolujezdce. Zvítězil jsem a hledám něco, čím dostanu ze skel tu zmrzlou vodu. Nacházím torzo škrabky v podobě několika úlomků. Váhám. Pak osvícen nápadem vytáhnu z kastlíku krabičku od magnetofonové kazety a usilovně drbu tu hnusotu ze skel auta. Po deseti minutách mám úplně promrzlé a necitlivé prsty, avšak průzor velikosti většího pomeranče mi skýtá naději na odjezd za povinnostmi. Tento úspěch mě obměkčí a já se mírně usmívám.

Sešlápnu spojku, startuji. Motor téměř okamžitě naskočí, automobil je připraven k provozu. Hodlám zařadit jedničku. Nejde to. Mávnu nad touto drobností rukou a pomalu se rozjíždím na dvojku, která zůstala zařazena od včerejšího večera a nelze ji vyřadit. Alespoň nějaká rychlost. Jedu. Po sto metrech a několika pokusech o přeřazení se mi podaří vyřadit dvojku. Auto zpomaluje a já si vyčítám, proč jsem chtěl víc, když to na tu dvojku jelo. Auto zastavilo a začíná couvat, neb je cesta mírně do kopce. Řidič amatér by použil ruční brzdu, však my profíci to máme zmáknuté pravou botou obsadíme pedál brzdy i plynu současně. Ručka stejně nefunguje, tak jaképak saky paky. Zápasím se spojkou a řadící pákou ve snaze narvat tam aspoň trojku. Slyším troubení. Kouknu do zrcátka vlevo, nevidím nic než hromady sněhu. Kouknu do zrcátka vpravo a tam vidím, že koukám zbytečně. Zrcátko chybí. On si počká, řeknu si a dál přemáhám řadící páku. „Sláva“, volám s očividně veselou myslí a již po druhé se rozjíždím, a to dokonce na jedničku. Dvojka se povedla s trochou násilí také, a nakonec se povedlo tu páku na rychlosti rozhýbat natolik, že sice občas s počítáním zubů, však přeci jen dvojka, trojka, čtyřka....

Topení začalo pomáhat pomerančovému průzoru a led na skle pomalu odtává. Zdánlivě dobrý nápad, setřít stěračem odtátý led se ukázal jako zcela zcestný. Stěrač přešel tam a zpět průzor a ten se pokryl neprůhledným filmem čehosi mastného špinavého. Ostřikovač by se hodil, však nemůžeme být rozmazlení. Naslepo zastavuji snad u chodníku a s krabičkou od kazety a záclonou, jenž nepochopitelně zapomněla kolegyně v útrokách vozidla, cílím vypucovat čelní sklo. Tentokrát mám větší štěstí a podaří se mi odledovat téměř celé sklo. Nádherný výhled.

Když jsem tak pucoval průhled, vzpomněl jsem si, že je občas potřeba přifouknout pravé přední kolo. Pohledem jsem zjistil, že je na čase, a tak jsem plánovanou trasu rozšířil o návštěvu benzínky. Ještě nedávno se musely hustit dvě kola, jenže když jsem píchnul, opravář usoudil, že dotyčné kolo nadále fungovat nemůže bez duše, a tak byla jedna závada vcelku elegantně odstraněna.

Pousmál jsem se nad tou veselou historkou. To jsem se docela pobavil. Totiž výměna kola jest též vcelku dobrodružstvím. To bylo tak:

Zjistiv, že jedu po prázdném kole zastavil jsem a jakožto zkušený řidič se šinu k výměně kola. Nacházím rezervu. Netvrdím, že je to rezerva plnohodnotná, jen doufám, že dojedu alespoň k nejbližšímu servisu. Hledám hever. V kufru není. Pod sedačkami... Taky ne. Že by někde u motoru? Neztrácím naději. Tady též samá voda. Uprosil jsem tedy nějakého člověka, který bydlel opodál, že mě zapůjčil hever svůj. Montuji tedy kolo a říkám si jak je na tom světě hezky, když se daří. Najednou za mnou zastavují policisté. „Copak chtějí?“ říkám si bodře „Že by mi šli pomoci?“ žertuji sám se sebou.

„Pane řidiči, jak to, že nemáte reflexní vestu?“ Táže se strážce zákona přísně. Znejistěl jsem, neb jsem si ani nevzdechl, že něco takového musím. „Já... já se omlouvám, neuvědomil jsem si to.“ koktal jsem poníženě. „A máte ji vůbec?“ Útočil na mne ten přísný pán. To už jsem znervózněl, neboť při hledání heveru jsem na nic reflexního, ba ani na jinou vestu nenarazil. Sklopil jsem oddaně hlavu a zamumlal něco na svou omluvu. Policista však nebyl lidojed a s přísným pokáráním mne poučil, abych vestu pořídil. Samozřejmě vesta není doposud, jelikož jsem přesvědčen, že policisté nejsou zlí, policisté jsou takoví naši kamarádi. Však vraťme se k cestě za prací.

Odjíždím od benzínky s nahuštěnou pneumatikou a začíná sněžit. No padají takové obrovské koláče. Stěrače nestíhají, nad zadním stěračem je zbytečné přemýšlet. Nepropadám zoufalství, jsem zvyklý a takováto prkotina mne přeci nemůže rozházet. Zbytek cesty si již užívám na kluzkém podloží a netrvá dlouho a ocitám se na místě určení. Spokojen po úspěšné cestě se pouštím do práce.

Nastává večer a s ním i cesta zpět. Domů za vonící kávou a pohodlím peřin. Usedám do vozu preventivně rovnou od spolujezdce a vcelku bez potíží odjíždím. Je tma. Ve tmě si řidič daleko lépe vychutná krásu zátiší interiéru vozidla, kde na vás pomrkávají různobarevné kontrolky, osvětlené ručky hodin. Ručka rychloměru bohužel příliš podsvětlena není, ale to bohatě vynahradí působivě a vytrvale blikající oranžové světýlko airbagů, nebo kamarádské kontrolky oleje a vody, ty vždy svítí současně. Nádherná souhra. Velice zábavná je i ručka palivoměru. S ní vždy hrajeme takovou roztomilou hru. Je tam benzín, není tam benzín. Ona je opravdu tak mile rozpustilá. Není tam benzín, ukazuje vesele, až člověka zamrazí, zda vůbec dojede. Je tam, usměje se po chvilce, že člověku srdce zaplesá nad zjištěním že dojede až na kraj světa.

Ujíždím noční krajinou a tu vidím před sebou na silnici stín Peugeota. Jak hezké je to vozítko. Vlastně lituji, když mě automobil, který stín vytvořil, předjede. Až nyní si uvědomuji, že vlastně nic nevidím a schválně zpomalím, aby mne někdo zase dojel, abych zjistil, kudy jedu. Alespoň neoslňuji protijedoucí řidiče.

Přijíždím domů, ze zadního sedadla si беру tašku a pořádně zaberu, když zavírám dveře. Ono se jim moc do zavírání nechce. Mají rády čerstvý vzduch. Usedám ke kávě a v duchu si přehrávám dnešní dobrodružství. Jsem spokojen, protože jsem se nenudil a již se těším na další ráno. Zkousím odhadnout, jaké bude, co přinese, jaká nová dobrodružství prožiji.

Jen jedno mi docela chybí. Již třetí měsíc neupadl výfuk. Je mi z toho tak trochu smutno. Ti zlí opraváři to nakonec asi opravdu opravili. Ach jo.